

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟΙ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 492
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΚΑ' 1 ΜΑΪΟΥ 1966 (Π.Ο.Η.)
ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΥΠΟΜΝΗΜΑ τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Π ρ ό ς

Τὸν ἐξοχώτατον πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως
υ. υ. Στέφανον Στεφανόπουλον

Ἐξοχώτατε,

Τὰς ἐπανειλημμένας ἀπὸ τοῦ Ραδιοφώνου ἐπαγγελίας ὑμῶν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, λαμβάνομεν τὸ θάρρος καὶ τὴν τιμὴν νὰ ἀναφέρωμεν πρὸς ὑμᾶς τὰ κάτωθι, ὡς ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα νομίμως ἀνεγνωρισμένων Κοινοτήτων τῶν Ἀκολουθούντων τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον, ἀνερχομένων εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων μελῶν.

Δὲν προτιθέμεθα διὰ τοῦ παρόντος νὰ θίξωμεν τὴν οὐσίαν τοῦ θέματος ἀπὸ πλευρᾶς ἐκκλησιαστικῆς. Τοῦτο μόνον λέγομεν, ὅτι ἐνεγράφη «τὸ ἡμερολογιακὸν» ὑπὸ τῆς Πανορθόδοξου Διασκέψεως τῆς Ρόδου εἰς τὸν κατάλογον τῶν πρὸς συζήτησιν θεμάτων ἐν τῇ μελλούσῃ νὰ συνέλθῃ, Πανορθόδοξω Συνόδῳ. Ἐθεωρήθη ἐπομένως τὸ «ἡμερολογιακὸν» ὑφ' ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

ὡς ἐπίδικον.

Ἐπίσης σᾶς εἶναι γνωστὸν, ὅτι τὰ 9)10 τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ὀρθοδόξων, ἐν οἷς καὶ οἱ τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν, τῆς Ἀγίας Σιών, ἀκολουθοῦν τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον.

Δι' ἡμᾶς τοὺς ἐν Ἑλλάδι συντηρητικούς ὀρθοδόξους Ἕλληνας ὑφίσταται ἐν ἐκκρεμότητι ἀπὸ 43ετίας τὸ πρῶτιστον τῶν ἀφορώντων τὴν ζωὴν ἡμῶν ζητημάτων, τὸ ζήτημα τῆς ἐλευθέρως ἐξασκήσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων ἡμῶν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς συνειδήσεως ἡμῶν συνεχίζοντες τὴν αἰωνόβιον Παράδοσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Δὲν θὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα οὔτε τοὺς διωγμοὺς καὶ ἐκβιασμούς, τοὺς ὁποίους ὑπέστημεν, οὔτε τὰς λεηλασίας καὶ κατεδαφίσεις ἡμετέρων ἱερῶν ναῶν, οὔτε τὰς ἐξορίας ἱεραρ-

χῶν λευκανθέντων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε τὰς εἰς βάρος ἡμετέρων σωματικὰς κακώσεις, αἵτινες ἐξέθεσαν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμόν.

Ὡς ἀκραιφνεῖς Ἕλληνες πατριῶται καὶ ὡς ζηλωταὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ δὲν ἠθελήσαμεν νὰ δημιουργήσωμεν ὀξύτητα εἰς τε τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν διὰ δυναμικῶν ἐνεργειῶν πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς συνταγματικῶς κατωχυρωμένης ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἡμῶν, καίτοι δὲν ὑστερήσαμεν εἰς θυσίας κατὰ τοὺς κοινούς ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος ἀγῶνας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ἄλλ' ἡ ὑπομονὴ ἡμῶν ἐξηντλήθη Ἐξοχώτατε

Εἰς ὠρισμένας Ἐπαρχίας τοῦ Κράτους οἱ ἱεροὶ ναοὶ ἡμῶν ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν κλειστοί, καὶ νὰ ὑφίστανται οἱ ἡμέτεροι ποικίλας διώξεις ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους Ἐπισκόπων. Τὸ δὲ ἔτι φοβερώτερον, ὅτι τὰ ὑπὸ τῶν ἡμετέρων Κανονικῶν ἱερέων τελούμενα Μυστήρια, μὴ ἀναγνωρίζόμενα ὑπὸ τοῦ Κράτους, δὲν καταχωροῦνται εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία αὐτοῦ. Οὕτως οἱ νυμφευόμενοι παρ' ἡμῖν θεωροῦνται ὡς παρανόμως συζῶντες, καὶ τὰ τέκνα των ἐξώγαμα. Δὲν ἔχουν δικαίωμα συνταξιοδοτήσεως αἱ χῆραι γυναῖκες τῶν ἀποθνησκόντων ἡμετέρων, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐπὶ τῆς κληρονομίας αὐτῶν, αὐταὶ καὶ τὰ ὀρφανὰ τέκνα των. Ἐδημιουργήθη οὕτω ἐν τεράστιον κοινωνικὸν πρόβλημα, μὲ ὀλεθριωτάτας ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῶν θυμάτων τῆς παραλόγου ἐπιμονῆς τῶν ἀρμοδίων εἰς τὴν μὴ ἀναγνώρισιν καὶ καταχώρησιν εἰς τὰ οἰκεία ληξαρχεῖα τῶν ἡμετέρων γάμων.

Ἀντιλαμβάνεσθε ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἐκτεθέντων, Ἐξοχώτατε, τὴν τραγικὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα, καὶ ὅτι θίγεται οὕτως ἡ Ἐθνικὴ ἀξιοπρέπεια ἡμῶν, ὡς Ἐλευθέρων Ἑλλήνων Χριστιανῶν, θεωρουμένων διὰ τῆς ἀνίσου πρὸς τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας μεταχειρίσεως ὡς ἀνδραπόδων.

Δὲν ζητοῦμεν ἀπὸ ὑμᾶς, Ἐξοχώτατε, ἔλεος, ζητοῦμεν Δικαιοσύνην. Ζητοῦμεν ἴσιν πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους Ἕλληνας μεταχειρίσιν, τῆς ὁποίας δικαιούμεθα καὶ λόγῳ κληρονομικότητος, ὡς ὄντες ἀπόγονοι ἐκείνων ἀπὸ τὰ ἱερὰ κόκκαλα τῶν ὁποίων εἶναι «βγαλμένη ἡ ἐλευθερία», ἀλλὰ καὶ λόγῳ συμμετοχῆς ἡμῶν εἰς ὅλους τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας.

Ἡ ἐπιμονὴ τῶν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας Ἱεραρχῶν, τῆς ὁποίας πικρὰν πείραν ἔλαβεν ἐπ' ἐσχάτων καὶ ἡ Πολιτεία, διετήρησεν ἐν ἐκκρεμότητι ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον τὸ ἐπίμαχον τοῦτο θέμα, ἐπὶ μεγίστη ζημίᾳ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Δηλοῦμεν κατηγορηματικῶς πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, ὅτι εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ διατηρήσωμεν ἀπαραχάρακτον τὴν θρησκείαν τῶν Πατέρων ἡμῶν εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς. Ἡ 43ετῆς ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ εἶναι τρανὴ ἀπόδειξις τοῦ ἀμεταίθετου τῆς βουλῆς ἡμῶν, εἶναι ἤδη δημιουργημένη κατάστασις σταθερά, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπιβάλλεται πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, νὰ δοθῇ μία ρεαλιστικὴ πρόσκαιρος λύσις εἰς τὸ ὑπὸ κρίσιν θέμα. Ὡς ἀφεθῶμεν ἐλεύθεροι εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων ἡμῶν μέχρι τῆς ὀριστικῆς ἐπιλύσεως τοῦ ζητήματος ὑπὸ τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου, εἰς τὴν ἀφασιν τῆς ὁποίας, λαμβανομένην ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ, θὰ πειθαρχήσουν οἱ πάντες.

Κολακευόμεθα νὰ πιστεύωμεν, Ἐξοχώτατε, ὅτι εἴμεθα καὶ ἡμεῖς θεμέλιοι λίθοι τοῦ ἐθνικοῦ οἰκοδομήματος, ζηλωταὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, χάριτι Χριστοῦ, μὲ πλήρη ἐπίγνωσιν τοῦ περιεχομένου τῆς Ἀχράντου Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ ἀνιδιοτελεῖς Ἕλληνες πατριῶται, ἔτοιμοι ἀνὰ πᾶσαν ὥραν νὰ προσφέρωμεν τὰ πάντα διὰ τὴν ἔνδοξον Ἑλλάδα μας.

Ἡ ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης εἰς ἡμᾶς, οὔτε τὸν προϋπολογισμόν τοῦ Κράτους θὰ ἐπιβαρύνῃ οὔτε ἄλλον τινὰ θὰ βλάβῃ.

Πεποιθότες εἰς τὴν δεδηλωμένην εὐσέβειαν καὶ εὐθυκρίσιν ὑμῶν, ἀναμένομεν συντόμως τὰς ὑμετέρας ἐνεργείας, διὰ τὴν πρόσκαιρον μέχρι τῆς συγκλήσεως τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου ρύθμισιν τοῦ ζητήματος ἡμῶν.

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Ἀντ. Ζούλιας

Χρ. Παναγιωτόπουλος

Τὰ βαδύτερα αἴτια τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἑυαγγελιστικοῦ Ἡμερολογίου

«Οἱ φύλακες γρηγορεῖτε»

Ὑπὸ τοῦ Ὁσιολογιώτου ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σεβασμιώτατε· συνεχίζων ὁ χρυσορρήμων φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας τὸν λόγον αὐτοῦ περὶ ψευδοπροφητῶν κλπ.... λέγει: «...Ἐγὼ ὑπαρθεὶς τῷ λόγῳ (πιάνοντας τὸν λόγον αὐτῶν) εἰς μέσον προσθήσω περισσοτέρας μαρτυρίας, ἀποδεικνύων ἐκ τῶν ἁγίων Γραφῶν, Εὐαγγελίων τε καὶ Προφητῶν, Ἀποστόλων, τοῦ Χριστοῦ χορηγοῦντος, πῶς ἐμφράττη στόμα λαλούντων ἄδικα· τῶν δὲ ποθούντων τὸν λόγον φωτισθῇ ἡ καρδιά· ἀρξόμεθα δὲ πόθεν; ἢ ἐκ τοῦ εἰπόντος· ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος; ἐπιστησάτω ἕκαστος τὸν νοῦν ἑαυτοῦ, ἀποθέμενος πάσαν βιωτικὴν μέριμναν· εἶπεν ὁ Κύριος βλέπετε μὴ πλανηθῇτε· Προσέχετε ἑαυτοῖς ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἄρπαγες, ἀλλ' ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς· τοῦτέστι ἀπὸ τῶν λόγων, ἐκ τῆς ψευδοπροφητείας, ἐκ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῶν, ἐκ τῆς κακοδοξίας αὐτῶν, ἐκ τῆς βλασφημίας αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς· οὐ γὰρ δύναται δένδρον σαπρὸν, ποιεῖν καρποὺς καλοὺς.... οὕτω καὶ ὑμεῖς τοὺς τοιούτους ἐκ τῶν καρπῶν τῶν ἰδίων ἐπιγνώσεσθε καὶ ἐπιγνόντες μὴ παραλαμβάνετε αὐτοὺς εἰς οἰκίαν, μὴ ὑποκάμψετε μὴ ἀξιώσητε λέγω...ἀλλὰ προσέχετε ἀπὸ τῆς ζύμης αὐτῶν, ἥτοι τῆς αἰρέσεως αὐτῶν, μηδεὶς ἐξ ὑμῶν ἀποκαλίσῃ (ἀμελήσῃ) ἢ παρέργως ἀκούσῃ.

Θεὸς γὰρ ὁ λαλῶν· ἀκούσατε οἱ ποιμένες τὰς φωνὰς τοῦ ἀρχιποιέμενος· ἀκούσατε πῶς ἀποκαλύπτει καὶ θριαμβεῖ τοὺς κρυφίους λύκους· ἀκούσατε καὶ προσέχετε καὶ ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ· βλέπετε τοὺς κύνας, βλέπετε τοὺς κλέπτας· ὁ γὰρ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλήν τῶν προβάτων, ἀλλ' ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν, κλέπτης ἐστὶ καὶ ληστής· καὶ πάλιν περὶ αὐτῶν λέγει· ὁ μὴ ὢν μετ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ ἐστί· καὶ πάλιν πρὸς αὐτοὺς ἔλεγεν ὑμεῖς ἐκ τοῦ Πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ· οὐαὶ ὑμῖν ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίνατε εἰσελθεῖν καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν· ὑμεῖς οὐκ ἐστέ ἐκ τῶν προβάτων τῶν ἐμῶν, ὁρᾷς πᾶς πανταχοῦ ὁ Δεσπότης στηλιτεύει καὶ θριαμβεῖ τοὺς ἄσεβεῖς, ὅπως ἡμεῖς μὴ πλανηθῶμεν;

Ὡ τῆς ἀφράστου συγκαταβάσεως! Ὡ τῆς ἀνεκαστου ἀγαθότητος, τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων τούτων; Τί ἀπολογησόμεθα τῷ ἀρχιποιέμενι; ὁ ποιμένες καὶ συμποίμενες. Ἰδοὺ γὰρ ὀλίγα ἐκ τῶν πολλῶν πῶς πανταχοῦ ἀσφαλιζόμενος ὁ Δεσπότης διὰ τῶν ἀχράντων Εὐαγγελίων βοᾷ· βλέπετε, γρηγορεῖτε, προσέχετε, σπουδάσατε, ἀγωνί-

σαθε καὶ οὐ μόνον διὰ τῶν Εὐαγγελίων βοᾷ· ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν θεοφόρων προφητῶν καὶ τῶν Θεολόγων μαθητῶν τὰ ὁμοία φθέγγεται.... πᾶς παραβαίνων καὶ μὴ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ Θεὸν οὐκ ἔχει ταῦτα Ἰωάννης ἡμῖν Παραίνει.... Ἰάκωβος εἶπεν ὅς ἐάν δοκεῖ φίλος αὐτῶν εἶναι ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καθίσταται.... οὐδὲ γὰρ ὁ τοῖς ἐχθροῖς τοῦ βασιλέως συμφιλιῶν, δύναται τοῦ βασιλέως φίλος εἶναι, ἀλλ' οὐδὲ ζωῆς ἀξιοῦται, ἀλλὰ σὺν τοῖς ἐχθροῖς ἀπολείται καὶ τὰ χεῖρονα ὑπομένει.

Ἰούδας Ἰακώβου εἶπεν· ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων ἔσονται ἐμπαίκεται, κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐπιθυμίας πορευόμενοι τῶν ἄσεβειῶν.... ἀλλ' ἔτι μικρὸν τοῖς τοῦ προφήτου Δαυὶδ ῥήμασιν ἐνδιατρίψωμεν· καὶ ἴδωμεν πᾶς στηλιτεύει καὶ θριαμβεῖ τὸν κεκοιμημένον αὐτοῖς δόλον καὶ λέγει, οὐκ ἐστὶν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἀλήθεια, ἡ καρδιά αὐτῶν ματαία....ἀκούσατε οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ τοῖς αἰρετικοῖς μὴ συγκαταβαίνετε· ἀκούσατε ποιμένες καὶ φρίξατε καὶ μὴ σιγήσητε, ἀλλὰ κηρύξατε τὸν λόγον μὴ δότε τόπον τῷ διαβόλῳ, μὴ δότε θήραν τοῖς λύκοις.... καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάροις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε. ὥς περ καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὁ Θεοπάτωρ Δαυὶδ.... στηλιτεύων αὐτοὺς καὶ τῷ Θεῷ ἐντυγχάνων κατ' αὐτῶν καὶ λέγων· ἔως πότε ἁμαρτωλοὶ Κύριε, ἔως πότε ἁμαρτωλοὶ καυχῆσονται; διασκόρπισον αὐτοὺς ἐν τῇ δυνάμει σου, δὸς αὐτοὺς Κύριε κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι οὐ συνήκαν εἰς τὰ ἔργα σου Κύριε. ... καὶ πάλιν Παρακαλεῖ ὁ Δαυὶδ, δεήσεις προσάγων τῷ Δεσπότῃ... βοῶν καὶ λέγων Κύριε κλίνον οὐρανὸς καὶ κατέρβη· Κύριε μὴ χρονίσῃς ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοὶ σου Κύριε· καὶ τί ὁ φιλόανθρωπος Θεός; ὁ πάντας ἀνθρώπους θέλων σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, ὅτι ἐγγὺς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ; Οὐ παρήκουσεν οὐδὲ παρείδε τὴν δέσιν τῶν ἁγίων, ἀλλ' ἐκλινεν οὐρανούς, καὶ κατέρβη καὶ πάντα ὠκονόμησε πρὸς σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν· καὶ πάντα ὑπέδειξε ποιῶν καὶ διδάσκων· εἶτα θέλων διδάξαι ἵνα οἱ μέλλοντες προΐστασθαι τῶν Ἐκκλησιῶν, οὕτως ἐκδιώκωσι τοὺς αἰρετικούς ἐποίησε φραγγέλιον ἐκ σχοινίων· καὶ εἰσελθὼν πάντας ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ Ἱεροῦ, καὶ ἀπόστατο καὶ ἐδίωξε λέγων· ὁ οἶκός μου, οἶκος προσευχῆς ἐστίν· ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον ληστῶν· ἀκούσατε οἱ προΐστάμενοι τῶν ἐκκλησιῶν· ὑμῖν γὰρ ὑπέδειξε τὸ καλόν, ἵνα ἐξακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ, προσέχοντες πανταχόθεν ἀκριβῶς, καὶ τοὺς λύκους ἐκδιώκοντες, καὶ τὴν ποιμνὴν φυλάσσοντες· εἶτα ἐκβαλὼν πάντας, δηλόν, ὅτι τοὺς

Ἑταυτοὶ εἰσφοραὶ ἔτος 1966

Προηγούμεναι Καταθέσεις ἔτους 1965	448.940
<i>Μέσω Ἀρχιμ. Στεφάνου Τσίκουρα</i>	
Μίχαλου Σοφία	100
Κώνστα Ἑλένη	50
Θειβόλου Αἰκατερίνη	20
Κερασιώτη Κεράστα	50
Κώνστα Ἀγγελικὴ	50
Καλομοίρη Μαρία	50
Μίχα Βασιλικὴ	50
Ἀναγνώστου Δημήτρα	50
Μιχαὴλ Ἑλένη	50
Λάμπρου Ἀντωνία	100
Παπαμιχαήλ Σωτήριος	30
» Περικλῆς	50
Σουλατζῆ Εὐγενία	100
Χαζιλένα Ἀναστασία	50
Βλάχου Δροσούλα	30
Τσάκωνα Ἑλένη	40
Στουργιώτη Δήμητρα	100
Ντούνη Ἀγγελικὴ	50
Τσεβᾶ Ἑλευθερία	30
Ντούνη Βασιλικὴ	50
Μωραΐτου Μαρία	50
Νάσου Εὐδοκία	50
Καλτεζᾶ	50
Ντουφέκας Ἀνδρέας	50
Κυριακοῦ Κεράστα	20
Ἀδὰμ Ἑλένη	50
Σαράβα Πόπη	50
Λάμπρου Μαρία	50
Τσιτάκη Αἰκατερίνη	50
Νικολοῦ Ἀναστασία	40
Σκουρλῆ Ἀγγελικὴ	50
Ντούνη Λίτσα	30
Δῆμα Ἑλένη	50
Ντούνη Ἑλένη	40
Ἀναγνώστου Μαρία	50
Πολίτου Γεωργία	100
Ντούνη Σοφία	30
Στεργίου Ἡρακλῆς	50

τὰ ἐναντία φρονούντας....

Οἱ γὰρ ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι τῆς Ἐκκλησίας ἦ γουν οἱ αἵρετικοί, καθ' ἑκάστην γενεάν τῇ ἀπωλείᾳ παραδίδονται κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὃν εἶρη κεν' ὅτι πᾶσα φυτεία, ἣν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ Πατὴρ μου ἐκρίζωθήσεται.... πάντες ἐξέλιπον καὶ ἀπώλοντο διὰ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν ποῦ γὰρ εἰσιν οἵποτε τῇ ἐκκλησίᾳ πολεμήσαντες βασιλεῖς δυνάσται καὶ σοφοί; Οὐχὶ διεσκορπίσθησαν καὶ ἀπώλοντο καὶ ἐγένοντο εἰς.... διεσκορπίσθησαν γὰρ διὰ τὴν βλασφημίαν αὐτῶν καὶ ἐξεδιώχθησαν ὡς λύκοι, εὖρον γὰρ τοὺς ἀνταγωνιστὰς καὶ γενοαίους πολεμιστὰς καὶ ὄντως ποιμένας, τοὺς προϊσταμένους τότε τῶν Ἐκκλησιῶν μακαρίους ἄνδρας· ἀλλὰ ποῦ τὸ διάφορον ὁρῶ τῶν τότε ποιμένων παρὰ τῶν νῦν.

(Ἀκολουθεῖ)

Παπαχρίστου Μαρία	50
Μαρτάκη Εἰρήνη	30
Καφασιώτη Ἀγγελικὴ	50
Στουργιώτης Εὐάγγελος	50
Εὐαγγέλου Μαρία	25
Κυριακοῦ Φωτεινὴ	30
Θειρέου Αἰκατερίνη	50
Ἱερ. Μονὴ Ταξιαρχῶν Χίου	500
Κόψαλης Δημήτριος	100
Καρδάρης Γεώργιος	50
Γεργαροῦδης Κωνῆνος	75
	3.010

Μέσω Διαχειριστοῦ

Εὐαγγελία—Μαρία	300
Ἀνώνυμος	50
Ἀθανάτου Ἑλένη	100
Μοναχὴ (ἀνώνυμος)	100
Ποθέκας Κωνῆνος	200
Βασιλόπουλος Βασίλ.	100
Ἑνορία Ἀγ. Παύλου Πειραιῶς	300
Κουμούτσης Κωνῆνος	150
Κόνταρη Ὀλγα	150
	1.450
	3.010
Σύνολον	4.460

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀγ. Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου εἰς Φάρσαλα τὴν 30 Μαρτίου ἐ.ε.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 23 Ἀπριλίου π. ἡ. ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Γεωργίου πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ὁ ἱερός Ναός Ἀγ. Γεωργίου Ν. Λιοσίων.

Συγκοινωνία : Αὐτοκίνητα Ν. Λιοσίων — Ἀγ. Νικόλαος, ἀφετηρία πλατεῖα Βάθης. Στάσις 8η.

Τὴν 25ην Ἀπριλίου Π.Η. Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος πανηγυρίζει τὸ Ἑσυχαστήριον τοῦ Ἀρχ. Στεφάνου Τσίκουρα τοῦ Χίου ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, παρὰ τὴν θέσιν Σταμάλα, μεταξὺ Κορωπίου καὶ Μαρκοπούλου. Θὰ τελεσθῇ Ἱερὰ λειτουργία τὴν πρωΐαν χοροστατοῦντος Ἀρχιερέως. Λεωφορεῖα Μαρκοπούλου. Ἀφετηρία Πεδίον Ἀρεῶς, Στάσις 28ον χιλιόμετρον. Διὰ τοὺς ἔχοντας ἴδιον αὐτοκίνητον 300 μέτρα περίπου μετὰ τὸ 28ον χιλιόμετρον, ὅπου ὑπάρχει ταμπέλλα.

Τὴν 1ην Μαΐου ἑορτὴν τῶν ἁγίων Ὁσίου Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου, πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Σεβ. Ἀγ. Διαυλείας κ. κ. Ἀκακίου.

Εορτολόγιον 23 Ἀπριλίου

Ὁ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος ὁ Τροπαιοφόρος

Ὅτε ἀνῆλθεν εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν τῆς Ρώμης θρόνον ὁ Διοκλητιανὸς τότε ἐκινήθη κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ὁ μέγιστος τῶν διωγμῶν, καθ' ὃν τὸ χριστιανικὸν αἷμα ἔρρεε ποταμηδόν, πλήθι δὲ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν πάσης τάξεως καὶ καταστάσεως μετὰ χαρᾶς προσήρχοντο εἰς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον. Τότε ἐξεδόθη διάταγμα φονικόν, δι' οὗ πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους διετάσσοντο, ἵνα δι' ὑποσχέσεων καὶ ἀμοιβῶν ἀλλὰ καὶ διὰ βασάνων σκληρῶν δραστηρίως ἐνεργῶσι πρὸς τέλειον τοῦ χριστιανισμοῦ ἀφανισμόν. Ὁ αὐτοκράτωρ πρὶν τὸ διάταγμα τοῦτο δημοσιεύσῃ συγκαλεῖ εἰς συμβούλιον τοὺς συγκλητικούς καὶ στρατηγούς καὶ ἀναγινώσκει τὸ διάταγμα πρὸς αὐτοὺς καὶ θερμῶς παρακαλεῖ, ἵνα ἕκαστος προθύμως ἐργασθῇ πρὸς τελεσφόρον αὐτοῦ ἐφαρμογὴν.

Εἰς τὸ συνέδριον ἐκεῖνο παρευρέθη καὶ τις νέος ὡραίος, εὐγενὴς καὶ ἀνδρείος, φέρων τὸ ἀξίωμα τοῦ κόμητος καὶ στρατάρχου, ὅστις ἀκούσας τὸ καταχθόνιον ἐκεῖνο διάταγμα ἀφῆκε λαμπράν φωνὴν «*Καὶ ἐγὼ Χριστιανὸς εἰμι*», φωνὴ ἣτις ὡς φοβερὰ βροντὴ κατετρόμαξε τοὺς ἀσεβεῖς συνέδρους. Ὁ νέος οὗτος ἦτο ὁ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος.

Κατήγετο ἀπὸ τῆς Καππαδοκίας ἐκ γονέων πλουσίων καὶ εὐσεβῶν. Μετὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, εἰς Λύδδαν τῆς Παλαι-

στίνης μετὰ τῆς μητρὸς του ἦλθε καὶ λίαν ἐνωρὶς εἰς μεγάλα στρατιωτικὰ ἀξιώματα ἀνῆλθε, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς του εἰς Ρώμην ἀπῆλθε, ἀφοῦ διεμοίρασε τὴν μεγάλην του περιουσίαν εἰς τοὺς πτωχοὺς, πρὶν τὸν διὰ Χριστὸν μαρτυρικὸν θάνατον ὑποστή.

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον τοῦ Μάρτυρος παρησίαν, ὡς ἀνωτέρω εἴπωμεν, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐταράχθη καὶ ὠχρὸς, ἐκπληκτος καὶ ὀργίλος ἀπὸ τοῦ θρόνου ἀνετινάχθη. Καὶ κατὰ πρώτον τὴν ἑξαψὶν του συγκρατεῖ καὶ διὰ καλακειῶν καὶ ὑποσχέσεων ἀξιωματῶν καὶ βαθμῶν ἐπιχειρεῖ τὸν Γεώργιον νὰ παραπείσῃ, ὅπως τὸν Σωτῆρα ἀρνηθῇ καὶ εἰς τὰ εἰδωλα θύσῃ. Ἀλλ' ὅτε εἶδεν, ὅτι αἱ ἀμοιβαὶ ἀπερρίπτοντο, ὅτε ἤκουσεν, ὅτι ὁ Μάρτυς οὐδὲ ἀντὶ στέμματος αὐτοκρατορικοῦ ἐννοεῖ τὸν βαρύτιμον τῆς πίστεως θησαυρὸν νὰ παραιτήσῃ, ὅτι εἶναι πρόθυμος καὶ τὸ αἷμα τοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ νὰ χύσῃ, ὑπὸ manίας κατελήφθη, καὶ ἤρχισεν ἡδὴ τὸν Μάρτυρα νὰ φοβερίζῃ καὶ τὰ βασανιστήρια νὰ τῷ ὑπενθυμίζῃ, εἰς τὰ ὁποῖα ἡδύνατο νὰ τὸν ρίψῃ. Ἀλλ' ὁ μάρτυς ὅλως ἀπτόητος πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα κηρύττει, «Οὐτε πῦρ, οὐτε σίδηρος δύναται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ νὰ μὲ χωρίσῃ· τροχοὶ τὰς σάρκας τέμνοντες καὶ ξίφη καὶ κάμινοι καὶ μαστίγες καὶ ἥλοι δὲν ἰσχύουσι νὰ με μετασφαλίσωσιν ἀπὸ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν· τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον μεγίστην δόξαν θεοῦ

Ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Πανηγυρίν τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπικῆς Γυναικείας Μονῆς ἢ «Ζωοδόχου Πηγῇ» ΓΟΧ Περιφέρειας Νικηφόρου—Πλατανοβρύσεως Ν. Δράμας. Ἱερὰ Λιτανεῖα διακρινόμενη, ἐν μέσῳ Προσκυνητῶν, τῶν Αἰδεσιμωτῶν Ἱερέων Μιχ. Νικ. Σαββοπούλου καὶ Ἰωάννου Χ' Διάκου τῶν Γ.Ο.Χ. Ν. Δράμας.

ρῶ, τοῦτον παντὸς θρόνου βασιλικοῦ προτιμῶ.

Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ θηριώδης τύρραννος ἀμέσως διατάσσει νὰ ἀρχίσωσι τὰ βασανιστήρια. Καὶ πρῶτον μὲν τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν κοιλίαν δι' ἀκοντίου ἐπλήγωσαν καὶ εἰς τὴν φυλακὴν ἔρριψαν καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ εἰς τὸ τιμωρητικὸν ξύλον ἔσφιγξαν καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ βαρυτάτην πέτραν ἐπέθηκαν. Καὶ ἐπειδὴ ἐκ τῆς βασάνου ταύτης ἐτηρήθη ἀβλαβὴς καὶ ἐν τῇ πίστει ἀκλινής, προσδένεται εἰς μέγαν τροχὸν ἔχοντα κύκλω ἔμπεπτημένους ἡλους καὶ ἄλλα σιδηρὰ ὀξεῖα καὶ κοπτερά. Ὁ τροχὸς ἐκινεῖτο ὀρμητικῶς, καὶ τὸ σῶμα τοῦ Μάρτυρος κατεκόπτετο μελῆδόν· ἄλλ' ἐπιφανέντος θείου Ἀγγέλου ἐλύθη ἀπὸ τὸν τροχὸν καὶ εὐρέθη ὅλως ὑγιής, ἐνεφανίσθη δὲ καὶ πρὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅστις βέβαιος περὶ τοῦ ἐπὶ κειμένου θανάτου τοῦ Μάρτυρος εἰς ναὸν τινα τῶν εἰδῶλων εἶχεν ἀποσυρθῆ, ἵνα προσφέρῃ θυσίαν αὐτοῖς. Τὸ καταπληκτικὸν τοῦτο θαῦμα ἰδόντες οἱ στρατηλάται Ἀνατόλιος καὶ Πρωτολέων ἐπίστευσαν εἰς Χριστὸν ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί, ἐν οἷς καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρα.

Τότε οὗτος ἐκφρων ἐγένετο ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ διατάσσει, ἵνα ἐντὸς μεγάλου λάκκου ἄσβεστον πολλὴν καὶ ὕδωρ ρίψωσι καὶ τὸν Μάρτυρα ἐντὸς αὐτοῦ βυθίσωσι καὶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀφήσωσιν, ὥστε οὐδὲ ὅστοῦν νὰ μείνῃ ἐξ αὐτοῦ. Ὅπλισας ἑαυτὸν ὁ Μάρτυς τοῦ σημείου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸν λάκκον ρίπτεται καὶ ἐκείθεν μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὅλος ἄθικτος, σῶος καὶ ἀβλαβὴς ἐξέρχεται. Ὁ δὲ ἀσύνετος βασιλεὺς ἀντὶ ἐκ τοῦ παραδόξου τούτου θαύματος νὰ μετὰμелηθῇ, τετυφλωμένος πλέον ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας δατᾶται νὰ προσαρμόσωσιν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μάρτυρος πεπυρακτωμένα σιδηρὰ ὑποδήματα, φέροντα καρφία ἐντὸς καὶ ἀναγκάσωσιν αὐτὸν νὰ περιπατῇ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μάρτυς καὶ πάλιν ἔμεινεν ὑγιής, ὁ τύραννος ἀποθηριωθεὶς διέταξε νὰ δέρωσιν αὐτὸν μὲ βούνερα ὡμά, ὥστε νὰ γίνῃ τὸ σῶμα του ὅλον μία πληγὴ. Καὶ ἐξεσχίζετο μὲν ἡ σὰρξ αὐτοῦ ἡ νεανικὴ, καὶ τὰ σπλάγχχνα αὐτοῦ καὶ τὰ ὀστέα ἐφαίνοντο καὶ τὸ αἷμα του πανταχόθεν ἔρρεε καὶ λαμπρότερον πάσης βασιλικῆς πορφύρας τὸ σῶμά του ἔβαπτεν, ἄλλ' ἡ γενναία αὐτοῦ ψυχὴ μετὰ καρτερίας ὑπερφυσικῆς τὴν βάσανον ἐκείνην ὑπέμεινε.

Καὶ ὅτε εἶδεν ὁ Αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς, ὅτι ὁ Μάρτυς τὰ θανατηφόρα φάρμακα τοῦ μάγου Ἀθανασίου κατέπιε καὶ ἔμεινεν ἀβλαβὴς καὶ ὅτε ὁ Μάρτυς νεκρὸν ἀνέστησε καὶ ὅτε διὰ προσευχῆς πάντα τὰ εἰδῶλα τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος κατέρριψεν εἰς γῆν καὶ συνέτριψεν, ἔξω φρενῶν ὁ δυστυχὴς ἔγινε καὶ μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ ἄλλο τι ἐκδίδει κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν θανατικὴν, ἵνα ἀποκεφαλίσθῃ. Ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο καὶ ὁ Μάρτυς ἀπὸ πολλοῦ διακαῶς ἐπιποθεῖ. Κλίνει λοιπὸν τὴν ἱερὰν αὐτοῦ κεφαλὴν καὶ δέχεται τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ διὰ ξίφους μαρτυρικὸν θάνατον.

ΚΑΣΣΙΑΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Θεόφιλος τρωθεὶς ὑπὸ τοῦ κάλλους τῆς Κασσιανῆς ὅταν ἔφθασε πρὸ αὐτῆς, ἐξ ἀντιδράσεως, ἵνα μὴ ἡ ἡττα αὐτοῦ καταστῇ ἔκδηλος, εἶπε πρὸς αὐτὴν ὑπονοῶν τὴν Εὐάν « ἀπὸ τὴν γυναῖκα ἐξῆλθον ὅλα τὰ κακά »· ἔμεινεν ὁμως ἐμβρόντητος ὅταν ἔλαβε παρὰ τῆς εὐτόλμου Κασσιανῆς μετὰ σεμονοῦ τῶν παρειῶν ἐρυθήματος τὴν ἀπροσδόκητον ἀπάντησιν : « ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν γυναῖκα πηγάζουν ὅλα τὰ καλλίτερα », ὑπονοούσης τὴν Παναγίαν. Ἡ ἀπάντησις τῆς Κασσιανῆς ἦτο μία ὑπεράσπισις τοῦ γυναικείου γένους, τὸ ὁποῖον ὁ τραχὺς καὶ παράφορος Θεόφιλος ἐπεχείρησε νὰ προσβάλλῃ καὶ κακολογήσῃ. Καὶ οἶονεὶ ἐκδικούμενος ἀντιπαρῆλθε τὴν Κασσιανὴν καὶ προσέφερε τὸ χρυσοῦν μῆλον εἰς τὴν Θεοδώραν.

Ἐὰν ὁμως ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τὰ μετὰ ταῦτα γεγονότα, χάρις εἰς τὴν εὐφυΐαν τῆς ἡ Κασσιανῆς στερηθεῖσα τῆς ἐπιγείου βασιλείας, ἀνεδείχθη νύμφη Χριστοῦ καὶ μέτοχος οὐρανίου βασιλείας.

Τὴν 5 Ἰουνίου 830 κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἐν τῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Στεφάνου τὸ Βυζάντιον εἶδε τὴν ἐκπαγλὸν καὶ ἀρρήτου μεγαλοπρεπείας τελετὴν, τὴν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀντωνίου στέψιν τῆς Θεοδώρας ὡς συζύγου τοῦ Θεοφίλου καὶ συγχρόνως Αὐτοκράτειρας. Ἀναφέρεται δὲ ὅτι, ὅτε ἡ οἰκογένεια τῆς Θεοδώρας ἤρχετο ἐκ Παφλαγονίας εἰς Βυζάντιον πρὸς ἐκλογὴν τῆς μελουσσης νύμφης τοῦ βασιλέως, ἐστάθη ὑπὸ στῦλον μοναχοῦ τινος Στυλίου, ὅστις προσεῖπεν εἰς τὸν πατέρα τῆς Θεοδώρας Μαρῖνον ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ μέλλει νὰ βασιλεύσῃ. Τὴν πρόρρησιν ταύτην τοῦ ἐρημίτου ἡ Θεοδώρα πάντοτε ἐνθυμούμενη καὶ τὴν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς Θεοκτίστης λαβοῦσαν εὐσεβεστάτην ἀνατροφὴν ἔχουσα ὁδηγόν, δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὰ ἔργα τῆς εὐσεβείας.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοφίλου (829) ἡ Θεοδώρα μέχρι τοῦ 856 διώκησε τὸ κράτος μετὰ τῶν δύο τέκνων τῆς, Μιχαὴλ τοῦ Γ' καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς Θεκλῆς. Ἐκ τῶν λαμπροτέρων κατορθωμάτων τῆς Θεοδώρας ἦτο ἡ ἀναστήλωσις τῶν ἁγίων Εἰκόνων. Αἱ εἰκονομαχικαὶ διαμάχαι ἀπὸ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου (726) ἀρξάμεναι, δεινῶς μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Θεοφίλου (829) τὴν Ἐκκλησίαν συνετάραξαν. Ὁμοῦ δὲ μετὰ τῶν ἁγίων λειψάνων τιμῇ. Πρῶτος ἀπολογητὴς τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὅστις ἐβροντοφῶναι εἰς τὰς δεινὰς ἐκείνας διὰ τὴν Ἐκκλησίαν διώξεις : « Αἱ ἱεραὶ εἰκόνες δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο εἰ μὴ τὸ βιβλίον τοῦ λαοῦ, ὅτι ὁ λόγιος σπουδάζει διὰ τῶν βιβλίων ἀναγινώσκων, τοῦτο σπουδάζει ὁ ἀγράμματος βλέπων εἰς τὰς εἰκόνας, καὶ ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς διὰ τοῦ λόγου ἔγραψε, τοῦτο διὰ τοῦ χρωστήρος ὁ ζωγράφος παρέστησεν ἡ Ἐκκλησία δὲν διδάσκει τὴν λατρευτικὴν προσκύνῃσιν τῶν εἰκόνων. Ἡ λατρεία ἀνήκει εἰς μό-

νον τὸν Θεόν, ὁ σεβόμενος τὰς ἁγίας Εἰκόνας τιμᾷ τὰ ἀπεικονιζόμενα ἱερὰ τῆς Ἐκκλησίας πρόσωπα, εἰς τὰ ὁποῖα διὰ τῆς προσκυνήσεως καὶ τοῦ ἀσπασμοῦ μεταβαίνει ἡ τιμὴ· «ἡ γὰρ τῆς εἰκόνης τιμὴ ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει» λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος. Ἄλλ' οἱ εἰκονομάχοι Αὐτοκράτορες ἐδίωκον, ἔκαιαν, ἔθραυον, ἠτίμαζον, ἐβεβήλουν τὰς ἁγίας εἰκόνας καὶ τὰ ἅγια λείψανα, τοὺς δὲ τιμῶντας αὐτὰς περιεφρόνουν, ἐπόμπευον, κατεδίκαζον εἰς ἐξορίας καὶ φυλακίσεις καὶ διὰ τῆς βίας ἐζήτουν νὰ ἐπιβάλωσι τὴν θέλησίν των.

Ἄλλ' ἡ Ἐκκλησία ὡς κατέχουσα καὶ διδάσκουσα πάντοτε τὴν ἀλήθειαν ἐνίκησε.

Καὶ οὕτω τῇ πρώτῃ Κυριακῇ τῶν νηστειῶν τοῦ 842 ἐν Βυζαντίῳ ἐγένετο ἡ μεγαλοπρεπὴς λιτανεία τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων Εἰκόνων, ἣς ἠγεῖτο ἡ Αὐγούστα Θεοδώρα μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς περιστοιχιζομένη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Μεθοδίου καὶ ἀπείρου πλήθους ἱερῶν ἀνδρῶν, ἐν οἷς διεκρίνοντο Θεοφάνης καὶ Θεόδωρος οἱ καλούμενοι γραπτοὶ (καθόσον ὁ Θεόφιλος διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου εἶχε γράψει στηλιτευτικούς στίχους εἰς τὰ μετωπα αὐτῶν), οἱ ἐξ Ὀλύμπου (Μ. Ἀσίας) Ἰωαννίκιος καὶ Ναυκράτιος, οἱ ἀσκηταὶ καὶ ἄλλοι πολλοί.

Τότε τῷ 842 ὑπὸ Νικολάου συνετέθη καὶ ἐψάλη τὸ πρῶτον ὁ ὠραῖος ὕμνος «*Τὴν ἀχραντὸν Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν ἀγαθὲ*» καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὕμνοι, ἐν οἷς αἱ ἱεραὶ εἰκόνες ἐκαλοῦντο «*στολὴ τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ Χριστοῦ, κάλλος καὶ στολισμὸς τῆς Ἐκκλησίας κλπ.*».

Ἐκτοτε ἡ Κυριακὴ αὕτη ὠνομάσθη *Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας* μετὰ μεγαλοπρεπείας καὶ λαμπρότητος ἐπὶ χίλια ἑκατὸν καὶ πλέον ἔτη κατ' ἔτος ἐορταζομένη.

Ἡ Θεοδώρα ὡς σύζυγος τοῦ ὁμοῦ καὶ σκληροῦ αὐτοκράτορος Θεοφίλου προκριθεῖσα τῆς Κασσιανῆς δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχὴς εἰς τὴν ζωὴν τῆς. Ὁ ἀνὴρ αὐτῆς μέγας καὶ δεινὸς διώκτης τῶν ἁγίων Εἰκόνων ἔχρυσεν πολλὰ αἵματα ἁγίων ἀσπαζομένων αὐτὰς. Ἡ Θεοδώρα ὁμῶς ὑπὸ γονέων εὐσεβῶν ἀνατραφεῖσα ἐτίμα τὰς ἁγίας εἰκόνας καὶ πολυάκις ἐν κρυπτῷ κατὰ μόνας εὐρισκομένη ἠσπάζετο καὶ προσηύχετο ἐνώπιον αὐτῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΙΛΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ

Ἐπειδὴ δὲ πάντοτε ἀπὸ τὸ νὰ βλέπωμεν γεννᾶται τὸ νὰ ἐρωτευώμεθα, φύλαττε τοὺς ὀφθαλμοὺς σου ἀπὸ τὸ νὰ περιεργάζεσαι εὐμορφα πρόσωπα, ἵνα μὴ ἀπὸ τὸ νὰ βλέπωμεν ἀπροφυλάκτως πρὸς τὴν ἀπρεπὴ καὶ βδελυρὰν πρᾶξιν παρεκτραπώμεν. Διότι ἐὰν ἡ Εὐα δὲν ἐβλεπε τὸ περικαλλὲς δένδρον δὲν θὰ ἐλάμβανε νὰ φάγῃ, καὶ εὐθὺς νὰ γυμνωθῇ τῆς θείας σωφροσύνης. Εὐὰν δὲ τώρα νὰ ἐννοήσῃς τὴν αἴσθησιν, ἡ ὁποία ἐὰν νικηθῇ εἰς τὰ ὁρατά, τρώγει τὴν βλάβην πρώτη, καὶ ἀμέσως μεταδίδει τὴν θανατικὴν βρῶσιν εἰς τὸν ἄνδρα, ἥτοι τὸν ἀόρατον νοῦν.

Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΣ

Θλιβερὰ ἔντως ἡ ὑπόθεσις τῆς μεταναστεύσεως Ἑλληνορθόδοξων ἀδελφῶν ἡμῶν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρμοδίων κρούουν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου ἐκ τῆς ἐκτάσεως τὴν ὁποίαν προσέλαβεν αὕτη ἐσχάτως. Ἡ βπαιθρος ἐρημοῦται. Ἡ Ἑλλάς δὲν χάνει μόνον νέους ρωμαλέους σωματικῶς, ἀλλὰ καὶ Ὁρθόδοξους Χριστιανούς, οἵτινες ὑφιστάμενοι εἰς τὸ ἐξωτερικόν τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντός των, ἀποχρωματίζονται ἀπὸ θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς ἀπόψεως. Εἰς ἐκτενέστατον ἄρθρον, ὁ Διευθυντὴς ἀποδημίας παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐσωτερικῶν, γράφει μετὰ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: «... Παρητηρήθη, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν γεννήσεων μειοῦται, ὅτι ἐπέρχεται γηρασμός, καὶ ὅτι παρὰ τὴν μείωσιν τῶν θανάτων κατὰ τὸ ἥμισυ τῶν πρὸ τοῦ τελευταίου πολέμου ἐτῶν, ὁ πληθυσμὸς τῆς χώρας θὰ παύσῃ αὐξανόμενος ἐντὸς τῆς προσεχοῦς πενταετίας... Οὐδὲν οὐσιαστικόν καὶ δραστικόν μέτρον ἐλήφθη πρὸς ἀνακοπὴν τοῦ μεταναστευτικοῦ ρεύματος...». Εἰς τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν εὐρίσκονται ὑπὲρ τοὺς 150.000 Ἕλληνες μετανάσται.

Τὰ κυριώτερα αἷτια τῆς μεταναστεύσεως εἶναι καθ' ἡμᾶς δύο, 1ον) ἡ ἐγκατάλειψις τῶν ἀγροτῶν εἰς τὴν τύχην των. Εἶναι τραγικὴ ἡ θέσις των εἰς πολλὰς περιοχὰς τοῦ Κράτους. Στεροῦνται καὶ τῶν στοιχειωδῶν ἀκόμῃ μέσων τῆς διατηρήσεώς των, καὶ 2ον) ἡ ἀδιαφορία τῆς πνευματικῆς Ἡγεσίας τῆς χώρας, καὶ πρὸ παντὸς τῆς ἐκκλησίας, διὰ τὴν πνευματικὴν ἐνοχὸν τῶν δυστυχῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν. Δυστυχῶς κανεὶς δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὴν τραγικὴν κατάστασιν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπὸ τὴν μετανάστευσιν των εἰς χώρας εὐημερούσας μὲν ὀλιχῶς ἀλλ' ἐπικινδύνως διὰ τὴν διατήρησιν τῆς Ὁρθόδοξου πίστεώς των καὶ τῆς Ἑλληνικῆς τῶν ἐθνικότητος.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀγ. Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου τὴν 30 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἐν τῷ Ἱερῷ Ναφ Ἀγ. Ἀποστόλων Φαρσάλων ἐχειροτονήθη ὁ Ἱεροδιάκονος Σεραφεῖμ Ν. Παπαϊωάννου εἰς Πρεσβύτερον.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν εἰς τὸ Παράρτημα Ἡρακλείου Κρήτης ἐξελέγησαν καὶ ἀνέλαβον τὰ καθήκοντά των οἱ κάτωθι :

- 1) *Πρόεδρος* Ἐμμανουὴλ Κορνιλάκης
- 2) *Ἀντιπρόεδρος* Ἐμμανουὴλ Χατζηβασιλείου
- 3) *Γραμματεὺς* Ἀριστείδης Κοτσυφός
- 4) *Ταμίας* Γεώργ. Κατεχαράκης
- 5) *Μέλη* : Γρηγόριος Τροχαράκης, Νικ. Μπατζανακάκης, Παῦλος Καγιαμπάκης.

Εὐχόμεθα αὐτοῖς τὸν ἄνωθεν φωτισμὸν καὶ καλὴν πρόοδον εἰς τὸ σωματεῖον ἐπ' ἀγαθῇ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Σύνολον 6.639